

PELGRIMSTOCHT

'Door zijn geloof ging Abraham toen hij geroepen werd gehoorzaam op weg'
Hebr. 11:8

Wat is een pelgrim? Een pelgrim is iemand die onderweg is van een vertrekpunt naar een doel. Abraham is het klassieke voorbeeld van zo'n mens onderweg.

Hoe ontroerend eigenlijk is het bijbels getuigenis over Abraham: hij hoorde de Stem en... hij ging. Gehoorzaam op weg. Op *pelgrimstocht*. Niet wetende waar hij komen zou...

In de Brief aan Hebreëen staat Abrahams pelgrimage in een wijder perspectief: *'hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, waarvan God de kunstenaar en bouwmeester is.'*

Wat een contrast tussen de tentenbouwer Abraham en de stedenbouwer God.

Vast tegenover onvast, eeuwig tegenover tijdelijk.

Bijbels gesproken is die stad het nieuwe Jeruzalem, de Stad van God, in de wereld die komt.

Pelgrimstocht. Dat is een *gelijkeniswoord*, een beeldwoord, voor *ons* leven.

Ons vertrekpunt is onze geboorte. Ons eindpunt is... het sterven.

En daarna? Het land aan de overkant?

Zo lopen wij onze levensroute. U, jij, ik.

Sommigen zijn net begonnen. Als je tien bent, of zestien.

Anderen naderen het eindpunt, als je zeventig bent, of tachtig. Hoe lang nog?

De vraag is nu: wat nemen wij mee op onze levensreis?

Wat zit er in onze rugzak voor onderweg?

Wie pelgrimeert neemt heel wat mee in de rugzak. Vraag maar aan een wandelaar naar Santiago de Compostela. Wat zit erin? Wel, de nodige materiële zaken, zoals kleren, toilettas, schoenen, bestek, wegenkaart, kompas, verband, portemonnee.

Je bijbeltje niet vergeten? En je liedboek...?

Al gaande blijkt er weleens wat overbodigs te zijn, wat je rugzak nodeloos verzwaart.

Weg ermee...

Maar op onze levensreis is meer nodig in onze *denkbeeldige* rugzak.

Om door *het leven* heen te komen.

Ik noem: geld, bezit, goede relaties. Gezondheid! Maar ook: karakter, kennis, ervaring, wijsheid, doorzettingsvermogen. Gaven, van God gekregen. Al gaande leer

je overbodige eigenschappen af te leggen, soms door schade en schande heen wijs geworden... weg ermee.

Er bestaat een beroemd boek uit de 17^e eeuw van de Engelse baptistenprediker John Bunyan. "*A Pilgrims Progress*", in het Nederlands: "Een Pelgrimsreis naar de eeuwigheid". Het boek is een allegorie, een verhaal vol beelden, de levensreis van een christen naar de toekomstige wereld.

Een man, 'Christen' verlaat de stad Verderf om op weg te gaan naar het nieuwe Jeruzalem. Ook hij draagt een heel zware rugzak. Wat verbeeldt deze rugzak? Zijn zonden.

Wij dragen ook onze zonden en fouten met ons mee. Tegenover God staan we niet blank en rein, integendeel. En van dat pak moeten we af, wil het goed gaan met onze levensreis. Laten we dat serieus bedenken. Het kan je weleens moedeloos maken en bang. God, ik ben niet zoals ik zou moeten zijn. Zoals ik zou willen zijn.

En we buigen voor God en smeken Hem om zijn genade.

Wat overkomt nu die Christen met dat zware zondepak op zijn rug?

Hij komt aan bij een heuvel. Daar staat het kruis van Christus. En zodra Christen het kruis in het oog krijgt en hij vol verwachting opziet naar dat kruis, glijdt de zware last hem van de schouders en tuimelt omlaag. Het zondepak stort in een diep graf en hij ziet het nooit meer terug. Lichtende gestalten zeggen tegen hem: 'Vrede. Uw zonden zijn u vergeven'. Christen begint luid te zingen. Zo blij is hij!

Deze prachtige verbeelding van bekering en geloof is voor ons allemaal een verkondiging: zoek het bij Christus, erken je tekort, belijd je zonden en zie op het kruis: Hij verzoent je schuld en neemt die van je weg. Totaal. En wanneer Hij dat pak van ons hart overneemt, dan zien we het nooit, nooit meer terug. Dan heeft Hij alles van ons afgenomen en alles voor zijn rekening genomen. De schuld voor God is vereffend. Door de Here Jezus Christus. Vrijpraak! Genade!

Dan mogen we als volgelingen en leerlingen van Jezus onze levensweg gaan. In onze rugzak kunnen zorgen en ziekten zwaar drukken. Tegenslag op tegenslag kan soms lange tijd je deel zijn. Maar door de genade van Christus kun je toch verder. Als een pelgrim met God.

